

Andere partijen in de procedure: Raad van de Europese Unie, Europese Commissie

Conclusies

- het arrest van het Gerecht van 28 februari 2014 in zaak T-256/11 vernietigen;
- besluit 2011/172/GBVB ⁽¹⁾ van 21 maart 2011 en verordening nr. 270/2011 ⁽²⁾ van 21 maart 2011 nietig verklaren voor zover deze handelingen van toepassing zijn op rekwiranten;
- de Raad in de kosten van de hogere voorziening en van de procedure voor het Gerecht verwijzen; en
- elke andere maatregel nemen die het Hof passend acht.

Middelen en voornaamste argumenten

Op 20 mei 2011 hebben rekwiranten het Gerecht verzocht om het besluit en de verordening nietig te verklaren voor zover deze handelingen van toepassing zijn op rekwiranten. Het Gerecht heeft dit verzoek afgewezen. Rekwiranten betogen dat het Gerecht aldus blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting om de volgende redenen:

- 1) Eerste middel: het Gerecht heeft ten onrechte geoordeeld dat het besluit rechtmatig is vastgesteld op grond van artikel 29 VEU.
- 2) Tweede middel: het Gerecht heeft ten onrechte beslist dat de reden voor de bevrozing van de tegoeden van elk van rekwiranten nader was toegelicht en/of voldeed aan de in artikel 1, lid 1, van het besluit en artikel 2, lid 1, van de verordening neergelegde wettelijke criteria om iemand op de lijst te kunnen opnemen.
- 3) Derde middel: het Gerecht heeft onterecht beslist dat de Raad heeft voldaan aan zijn motiveringsplicht.
- 4) Vierde middel: het Gerecht heeft rekwirantes' middelen met betrekking tot de schending van het recht van de verdediging en het recht op een effectieve rechterlijke bescherming onjuist onderzocht.
- 5) Vijfde middel: het Gerecht heeft onterecht beslist dat de inmenging in rekwirantes' eigendom en/of vrijheid van ondernemerschap evenredig was.
- 6) Zesde middel: het Gerecht heeft onterecht beslist dat de Raad „*geen kennelijke beoordelingsfout*” heeft begaan.

⁽¹⁾ PB L 76, blz. 63.

⁽²⁾ PB L 76, blz. 4.

Hogere voorziening ingesteld op 7 mei 2014 door H tegen de beschikking van het Gerecht (Zevende kamer) van 27 februari 2014 in zaak T-490/13, GJ/Hof van Justitie van de Europese Unie

(Zaak C-221/14 P)

(2014/C 235/10)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirant: H (vertegenwoordiger: S. Sagias, Δικηγόρος)

Andere partij in de procedure: Hof van Justitie van de Europese Unie

Conclusies

- de bestreden beschikking vernietigen;

- de zaak terugverwijzen naar het Gerecht om de zaak in eerste aanleg te behandelen of, subsidiair, het in eerste aanleg gevorderde volledig toewijzen;
- verweerder verwijzen in de kosten van zowel de procedure in eerste aanleg als de onderhavige procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Tot staving van zijn hogere voorziening voert rekwirant drie grieven aan tegen de beschikking van het Gerecht van 27 februari 2014.

Met zijn eerste middel stelt rekwirant eerst dat het Gerecht een onjuiste uitlegging heeft gegeven van artikel 263 VWEU, de artikelen 90 en 91 van het Statuut van de ambtenaren ⁽¹⁾ alsook de artikelen 2 en 35 van het gemeenschappelijk stelsel van ziektekostenverzekering van de ambtenaren van de Europese gemeenschappen (GSVZ). Rekwirant is van mening dat het Gerecht in de bestreden beschikking blijkt gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de beroepen van de voormalige leden van het Hof tegen de voor hen bezwarende handelingen inzake dekking door het GSVZ uitsluitend onder artikel 263 VWEU vallen en moesten worden ingesteld binnen de in die bepaling gestelde termijn van twee maanden. Voorts heeft het Gerecht blijkt gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat artikel 90, lid 2, van het Statuut van de ambtenaren niet van toepassing is op de leden en de voormalige leden van het Hof.

Met zijn tweede middel stelt rekwirant vervolgens dat het Gerecht blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te weigeren de rechtspraak inzake verschoonbare dwaling toe te passen.

Met zijn derde middel stelt rekwirant ten slotte dat het Gerecht blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en een procedurefout heeft gemaakt door artikel 111 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht toe te passen. Rekwirant komt immers op tegen het feit dat het bij het Gerecht ingestelde beroep „kennelijk” niet-ontvankelijk is verklaard, hetgeen hem heeft belet zich uit te spreken over het middel van niet-ontvankelijkheid waarop die beschikking is gebaseerd. Voorts heeft het Gerecht gehandeld in strijd met het recht van rekwirant op een eerlijk proces, zijn rechten van verdediging en in het bijzonder het recht te worden gehoord en het in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie neergelegde recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

⁽¹⁾ Verordening (EG, Euratom) 723/2004 van de Raad van 22 maart 2004 tot wijziging van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en van de regeling die van toepassing is op de andere personeelsleden van deze Gemeenschappen (PB L 124, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Symvoulio tis Epikrateias (Griekenland) op 7 mei 2014 — Konstantinos Maistrellis/Ypourgos Dikaiosynis, Diafaneias kai Anthropon Dikaiomaton

(Zaak C-222/14)

(2014/C 235/11)

Procestaal: Grieks

Verwijzende rechter

Symvoulio tis Epikrateias

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Konstantinos Maistrellis

Verwerende partij: Ypourgos Dikaiosynis, Diafaneias kai Anthropon Dikaiomaton

Prejudiciële vraag

Moeten de bepalingen van richtlijn 96/34/EG ⁽¹⁾ en richtlijn 2006/54/EG ⁽²⁾, zoals te dezen van toepassing, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling zoals het omstreden artikel 53, lid 3, derde alinea, van wet nr. 3528/2007, volgens welke een werknemer geen recht heeft op ouderschapsverlof wanneer zijn echtgenote niet werkt of geen beroep uitoefent, tenzij de laatste wegens een ernstige aandoening of ernstig letsel geacht wordt niet in staat te zijn om naar behoren voor het kind te zorgen?

⁽¹⁾ Richtlijn 96/34/EG van de Raad van 3 juni 1996 betreffende de door de UNICE, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake ouderschapsverlof (PB L 145, blz. 4).

⁽²⁾ Richtlijn 2006/54/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep (herschikking) (PB L 204, blz. 23).